

YÖRÜNGEDE DANS

Bilimkurgu Kulübü

Eksik Parça Yayınları

Yörüngede Dans - Kadın Yazarlardan Bilimkurgu Öyküleri
Bilimkurgu Kulübü

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Derleyen: **İsmail Yamanol**
Editör: **Demet Çaltepe**
Sayfa Tasarımı: **Esratur Gelbal**
Kapak Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Mart 2025
ISBN: 978-625-6231-67-2

Türkçe yayın hakları Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)
 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)
 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)
 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)
 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)
www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiyayincilik.com.tr

Bilimkurgu Kulübü, Türkiye’de bilimkurgu kültürünü zenginleştirmek amacıyla 8 Ekim 1999’da İsmail Yamanol önderliğinde kuruldu. İlk dönemlerinde daha çok bir fikir topluluğu olarak varlık gösterdi. Kuruluş amacını gerçekleştirebilmek üzere çok daha geniş kitlelere yayılma gereği duyan kulüp yönetimi, 2004 yılında “Burada Gelecek Var!” sloganıyla yeni bir yapılanma içine girdi. Kulübün internet üzerindeki etkinliği bu karardan sonra artışa geçti. Geniş yazar kadrosunda birbirinden önemli isimleri barındıran topluluk, günümüzde binlerce kişi tarafından takip edilen ve güçlü nüfuzuyla yerli bilimkurgu hareketine yön verebilen bir platforma dönüştü.

Ülkemizde bilimkurgu kültürünün gelişip yaygınlaşması adına çok sayıda etkinliğe imza atmasının yanı sıra, Türk bilimkurgu edebiyatına basılı eser kazandırmak amacıyla hazırladığı çeşitli öykü seçkilerini de okurla buluşturdu. *Yeryüzü Müzesi* (İthaki Yayınları, 2018), İlk (İthaki Yayınları, 2021) ve *Arz Cephesinde Yeni Bir Şey Yok* (Fihrist Kitap, 2023) adını taşıyan bu seçkiler, yakaladıkları başarılı satış grafikleriyle de dikkat çekti.

www.bilimkurgukulubu.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz <i>Sevin Okyay</i>	7
Robotlar Ağlamaz <i>Sibel İnce</i>	9
İnsanca Bir Ziyaret <i>Seran Demiral</i>	19
Sadece Bir Kez <i>Ceren Gündoğan</i>	29
Denge <i>Uzay Görmüş</i>	33
Beni İki Kere Yak <i>Münevver Uzun</i>	47
Kabuk <i>Sibel Bozkurt</i>	63
Moodül <i>Işıl Buket Özdil</i>	69
KEKAR <i>Özge Arkal Gönül</i>	79
Kim Beni Öldürmek İstiyor <i>Elif Hamamcı</i>	89
Demo <i>Jülide Kayaş</i>	101
Balinaların Şarkısı <i>Ceren Demirkılınç</i>	111
Nora: Bir Keyif Evi <i>Selin Arapkirli</i>	119
Boşluğa Dikkat <i>Edin Funda Özlem Şeran</i>	129
Füg <i>Nur İpek Önder Mert</i>	141
Sümer Rahibesi <i>Özlem Ertan</i>	153
Evrin <i>Hande Çapalar</i>	161
Kapılar <i>Demet Çaltepe</i>	169
Bodrum <i>Ayşegül Yalvaç</i>	173
Tekerrür <i>Ekin Açıkgöz</i>	185
Teşekkür... ..	199

Ayırım da Neymiş?

Sevin Okyay

Geçtiğimiz yıl, iyi bir yıldır. Önce, bir arkadaşımızın deyişle “gönül verdiğimiz spekülâtif türler”e dâhil edilmese de ciddi edebiyatın tapınağından uzak tutulmak istenen polisiye, hanımların hikâyelerinden müteşekkil bir seçki sahibi oldu. Ben de büyük bir keyifle önsözünü yazdım. Zaten polisiye, kadın yazarı fazla, kadın okuru ise adamakıllı fazla olan, çocukluğumdan beri sevdiğim bir edebiyat dalı. Bu kitapta adımın olmasından dolayı çok mutluyum.

Şimdi ise bir başka edebiyat dalının, gene kadın yazarlar elinden çıkma bir kitabı, bir seçmesi elinizde. Bir bilimkurgu hikâyeleri seçmesi; kadın yazarlardan bilimkurgu öyküleri. İnceleme, araştırma, hatta çeviri tamam da, hikâye insanın kalbini daha fazla ısıtıyor sanki. *Yörüngede Dans*’ın tanıtımında, Bilimkurgu Kulübü’nden de söz ediliyor. Doğrusu da bu. 8 Ekim 1999’da İsmail Yamanol önderliğinde kurulan kulüp, 2004’teki yeni yapılanmasının ardından artık güçlü, yönlendirici bir platform.

Yılı uğurlarken yukarıda bahsi geçen spekülâtif türler alanında kimi girişimlerde de bulunuldu. Bir tanesi, dost kütüphanemiz

Özgen Berkol Bilimkurgu Kütüphanesi'nin düzenlediği 3. Berkol Bilimkurgu Günleri'ydi. Sonra sevgili derneğimiz FABİSAD (*Fantazy ve Bilimkurgu Sanatları Derneği*), Türkiye'de ilk defa ejderha temalı bir sergi düzenledi. Bu sergi, resim, heykel, edebiyat ve müzik alanlarında eser veren sanatçıları ejderha teması etrafında buluşturdu. Çok başarılıydı; ilgi gördü, bizi mutlu etti.

FABİSAD cinsiyet ayrımcılığı meselesiyle zaman kaybedip soluk tüketmediğinden, Arzu Taşçıoğlu ile ben de cins-i latiften iki FABİSAD üyesi olarak (*ben kurucu üyeyim, Arzu YK üyesi ve adı geçen serginin de küratörü*), sergiye katkılarımızla bir kitap toplamaya kalkıştık. Başardık da. Umarız bu yıl içinde o da çıkacak. Adı, *Kadim Zamanlardan Günümüze Sevdiğimiz Ejderhalar*. Kısaca "Sevdiğimiz Ejderhalar" diyoruz.

Ben gerçi FABİSAD'ın Fantazy'asına biraz daha gönül vermiş sayılırım, ama bilimkurguya ilişkin yeni bir açılımı kavrayabilme hevesiyle küçük yaştan beri Çağlayan Yayınevi'nin insanı en azından üç ay vejetaryen (*henüz böyle bir kavramdan haberim olmasa da*) yapan *Feza Canavarları* gibi kitapları da dâhil elime geçen her şeyi okuduğum bir gerçek. Şahsen uzun yıllardır bilimkurgunun ve yerli-yabancı bilimkurgu yazarlarının önümde, hepimizin önünde kapılar açıp bizi bambaşka diyarlara götürdüğünü kabul etmek zorundayım. Hele bu alandaki son buluşların, son gelişmelerin ışığında artık başka bir dünyada/farklı bir evrende olduğumuzu da itiraf etmek gerek. *Yörüngede Dans*'ın kapısını da ilk hikâyemiz olan Sibel İnci'nin "Robotlar Ağlamaz"ı ile açıyor, on dokuzuncu hikâye olan Ekin Açıkgöz'ün "Tekerrür"ü ile kapatıyoruz ve ardından da derin bir nefes alıp, "Nerden nereye?" diye sormadan edemiyoruz.

Ayırım da neymiş, sınır da ne? Hepsinin ellerini öpüyor, Bilimkurgu Kulübü'ne de bu işi her yıl yapalım diyorum.

Robotlar Ağlamaz

Sibel İnce

“Amirim kız var. Ağlıyor. Bulduk getirdik. Hasan götür dedi. Götürelim mi amirim?”

“Evladım ne diyorsun? Tane tane anlat. Hem sen niye bana geldin? Cafer yerinde yok mu?”

“Amirim, kız vardı robotla. Robotu susturduk. Kızı aldık. Nereye koyalım?”

“Oğlum kameran açık mıydı senin? Görüntüyü holoya ver, anlaşamayacağız seninle. Nerelisin sen?”

Nazilli İlçe Emniyet Müdürü'nün bilgisayarını uyku modundan çıkıp aydınlandı. Bilgisayarın hologram modülü önce ışıladı, sonra gittikçe netleşen bir kayıt oynatmaya başladı. Kaydın önce sesi netleşti: “...Amir demiş ki... Cafer mi la? Yok canım... Valla bak...” Peşinden görüntü geldi: Polis otosunun kadrajı çerçeveleyen ön paneli, ön pencerede göz alabildiğine yeşil bir yol, dikiz aynasında gün batımı...

Her emniyet müdürü gibi Nazilli İlçe Emniyet Müdürü'nün de ne manzarayı izleyecek ne de bu zevzekleri dinleyecek vakti vardı. “Sar!” dedi bariton sesiyle, “Sar evladım, sar sar sar!”

Yeni sahnede kamera yeşillikler içindeki bir barakanın kapısına yaklaşıyordu. Birden beklenmedik bir şekilde kamera çalkalandı, bir anlığına kapının aralandığı görüldü, peşinden bir, “Ahh!” sesiyle birlikte kadrajı yıpranmış parkeler kapladı. Belli ki kamerayı taşıyan gövde, kapıyı omuz darbesiyle açmaya yeltenirken kapı içeriden açılınca yere kapaklanmıştı. Titreşerek yeniden boyun hizasına yükselen kadraj, makamındaki müdürü yanlamasına tutulmuş bir holografik kürekle burun buruna getirdi. Sonra görüntüdeki kürek yavaş yavaş uzaklaştı, kadraj genişledi. Silahlı bir robottan, “Anncim!” diye bağırarak geri geri kaçan genç bir memurun omuz kamerası ne kaydederse holoda sırayla onlar göründü: Kürek sapını kavrayan çelik kol, yıkılmaz çelik gövde, lazer silahını doğrultmuş diğer kol, lazer namlusunun ucundaki diğer genç polis memuru Hasan. Arka fonda, eski bir barakada ne olması beklenirse onlar vardı. Robotun başındaki oyalı tülbent ise sadece dikkat dağıtıcı bir detaydı.

Emniyet müdürü bir holoya bir memura baktı. Bu zibidinin hâlâ hayatta olmasına inanamıyor gibiydi.

“Evladım deli misin sen? Nerelisin sen?” Müdürün öfkeli sesi koridorda yankılanmıştı.

Görüntü oynamaya devam etti. Fondaki kapıda beş, altı yaşlarında ağlamaklı bir kız çocuğu belirdi, çıplaktı. Üniformalı adamlardan ürktüğü için mi, lazer silahını gördüğü için mi bilinmez, bir çığlık koyuverip ağlamaya başladı. Robotun her şeyi bırakıp kıza koştuğu görüldü, susturulmadan önceki son sözü derin bir “Hannemmm...” olmuştu.

Olay ana akım medyanın üçüncü sayfasında, “çocuk kaçırın robot” hikâyesi olarak yer buldu. Kız yetimhaneye teslim edilmiş, robotsa hurdaya çıkmıştı. Haber akademinin gözünden kaçmadı; uzun uğraşlar sonucu kız Adnan Menderes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi’ne, robot da Bilim Teknoloji Uygulama Merkezi’ne taşındı.

Öğrenildiğine göre kızın ismi Zehra'ydı, ailesini hatırlamıyordu. Sadece “annem” diye bahsettiği GÜLSÜM2'yi tanıdığı sanılıyordu. GÜLSÜM2'nin belleği kabaca tarandı. Bellekte yemek tarifleri, ninniler ve masallar arasında kayda değer bir veri bulunamadı. Tüm geçmişi insanda anaçlığa tekabül eden sinyallerle, çocuk bakımına ve ev işlerine dair anılarla doluydu. Bir de tarım ve hayvancılıkla ilgili oldukça geniş bir bilgi bankasına sahip olduğu anlaşıldı; bu da robotun dört sene boyunca çocuğun beslenme ihtiyacını tek başına nasıl karşıladığını açıklıyordu. Bellek, robot psikiyatristlerinin ilgisini çekti ama robotun külüstür donanımı antika niteliğindedi.

Çocuğun rehabilitasyonu, robotun belleğinin taranması, bellekteki veriden anlamlı sonuçlar çıkarılması gibi konular akademisyenleri meşgul ederken ilçe emniyet müdürlüğü ise olayı kapanması gereken bir dosya olarak görüyordu. Tüm modeli piyasadadan çoktan toplatılmış bu hurda yığını ortalıkta nasıl serbestçe dolaşabilirdi? Çocuğu nereden bulmuştu? Ona ne gibi zararlar vermişti? Suçun kapsamı neydi ve ihmal var mıydı? Tabii en önemlisi, çocuk kimindi? Bu gizemlerin bir an önce aydınlanması için vaka bir dedektif atandı. Dedektifin yazılı olmayan görevlerinden biri de akademisyenlere dadanıp istenen verilerin acilen elde edilmesini sağlamaktı. Dedektif Mustafa bu iş için biçilmiş kaftandı, zira camiada “yazılı olmayan görevlerin adamı” diye bilinirdi.

Dedektif Mustafa dosyayı inceledi.

2052 model bir robot en az dört sene boyunca kimseye görünmeden, şu an altı yaşında olan bir kız çocuğuyla birlikte dağ evindeymiş. Çocuğun kimliği belirsiz, beden bütünlüğü korunmuş. Robotun hafızası son dört seneye ait loglar içeriyor, öncesi kayıp. Bellek doluya yakın, ninnilere yer açmak için eski loglar silinmiş olmalı. Robot şu an suskun, belleği inceleniyor. Çocuk rehabilitasyon sürecinde; süreç hakkında bilgi alınmamış.

Parantez açıp “KIZI GÖR” yazdı Mustafa defterine büyük harflerle; altını iki kere çizdi.

Zehra çıplaktı. Dedektif Mustafa'nın yetkililerden edindiği bilgiye göre giyinmeyi reddediyor ve yaşına göre fazla disiplinli bir yaşam sürüyormuş. Psikolog, "Hangi çocuk her gün aynı saatte uyanıp kendi iradesiyle yatağını toplar ki?" demişti Mustafa'ya. Kişisel bakım konusunda da aşırı titiz ve dakikmiş. "Her gün üç defa üçer dakikalık diş fırçalama rutinini aksatmıyor. Ha, bir de dirsek ve boyun sabunlama seansları var, dakika sektirmez," diye de eklemişti.

Mustafa, aldığı bilgileri kafasında evirip çevirirken aynalı camın ardından Zehra'yı izledi. Zehra yerde bağdaş kurmuş, oyuncak bebeğinin saçlarını tarıyordu. Manzarada yanlış olan bir şeyler vardı; her kız çocuğu evcilik oynarken oyuncaklarını haliya saçıp ortalığı darmadağın etmez miydi? Mustafa, sosyalleşmediği için biraz yabancı kalmış bir çocukla görüşmeye hazırlamıştı kendini; ama bu gördüğü şey beklediğinden farklıydı. İlk temas için yeni bir iletişim stratejisi belirlemesi gerekti. Aynalı camın ardında geçirdiği süre umduğundan uzun sürdü. İçeri girmeden önce on beş dakika boyunca selamlama cümlesini kendi kendine prova edip durdu.

"Merhaba küçük bayan, WD-40 siparişi sizin miydi?"

Sessizlik.

Mustafa'nın aptalca sırtışı yüzünde dondu, istediği etkileyici girişi yapamamıştı. Kendine kızdı. "Viidiikirk sipirişi sizin miymiş... Laflara bak, yaman şakacıyım vesselam."

B planı da hazırlamamıştı. Mecburen sustu. Kızla karşılıklı susuştular, ta ki kız uzanıp Mustafa'nın elindeki WD-40 kutusunu alana kadar.

"Bunu sana annem mi verdi?"

Zehra'yla Mustafa o gün, ömür boyu sürecek dostluklarının ilk adımını attılar. Görüşmeleri bir saate yakın sürdü. Zehra kendisinin robot olduğunu iddia ediyordu, Mustafa ise onu insan olduğuna ikna etmeye çalıştı oyunlarla. Biraz pazarlık sonucu "robotsu

insan” olduğu konusunda anlayacak gibi oldularsa da son kararları Zehra’nın “insansı robot” olduğu yönündeydi. “Buna da şükür!” demişti Mustafa içinden, zaten kızın insanlığa adaptasyonu onun işi değildi. O kısmı uzmanlar ustaca hallederdi. Yazılı Olmayan Görevlerin Adamı Mustafa, bu sırada asıl öğrenmek istediği bilgiyi almıştı: GÜLSÜM2, Zehra’ya Asimov’un Üç Robot Yasası’nı sıkı sıkıya belletmişti. Öyleyse GÜLSÜM2 de bu yasalara bağlıydı ve kıza zarar vermiş olamazdı.

Zehra, görüşme boyunca Mustafa’nın dirseklerine ve boynuna WD-40 sıkıp durmuştu. Dedektif, Sağlık Bilimleri Fakültesi’nden ayrılırken üzerindeki pas sökücüden arınmaya çalıştı. Sonra defterini açıp üç yasayı buldu:

1. Bir robot, bir insana zarar veremez ya da zarar görmesine seyirci kalmaz.

2. Bir robot, birinci kuralla çelişmediği sürece bir insanın emirlerine uymak zorundadır.

3. Bir robot, birinci ve ikinci kuralla çelişmediği sürece kendi varlığını korumakla mükelleftir.

Ertesi günün notları için yeni sayfaya geçip “ROBOT PSİKİYATRİSTLERİNİ SIKIŞTIR” yazdı büyük harflerle, altını iki kere çizdi.

Robot psikiyatristi, ninniler ve masallar arasında hâlâ işe yarar bir bilgiye ulaşamadıklarını açıklarken hiç de mahcup görünmüyordu. “İstediginiz veriye ulaşmanın dört yıllık video kaydı izlemeye eşdeğer olduğunu biliyor muydunuz?” demişti sıkılmadan. Mustafa adama hak verdi ama sadece içinden dile getirdi bunu. Yüksek mevkilerden birilerini arayacakmış ifadesi takınmaya çalışarak çağrı cihazına uzandı ve dışarı çıkmak için izin istedi.

Dışarıda bir sigara yakıp durum değerlendirmesi yaptı. Psikiyatrist haklıydı, tüm verinin taranması zaman alacaktı. Darlamak sonuç vermezdi. “Taktik değiştirmek lazım...” dedi içinden. İki si-

gara nefesinin arasında sesli bir “Hımmm...” koyuverdi. Düşündü, taşındı, buldu. Söyleyeceklerini on beş dakika kadar prova edip tekrar içeri girdi. Psikiyatristin yanına gitti:

“Kendisine sordunuz mu?”

“Efendim?”

“Kendisine diyorum, sordunuz mu?”

“Neyi?”

“Ne arıyorsak onu işte.”

“Kime?”

“Gülsüm’e.”

Mustafa, psikiyatriste GÜLSÜM2’nin uyandırılmasını önerdi. Robot veriyi kendi tarayıp cevap verecekti. Psikiyatrist bu teklifin teknik olarak uygulanabilir olduğunu, ama GÜLSÜM2 uyanırsa Uygulama Merkezi’nde güvenlik tedbirlerini artırmak gerekeceğini söyledi. Gülsüm, lazer silah donanımlı 2052 model bir cihazdı neticede; eski teknolojinin ustaları çoktan toprak olmuştu, yeniyetmelerin bilgisizliği güvenlik açığı oluşturabilirdi. Her iş bitiriciden beklendiği gibi Mustafa’nın yanıtı kesin bir, “Hallederiz,” oldu. Merkezde şu nereli olduğunu hatırlayamadığı zibidiyle Hasan vardı. Bu ikisinin ayak altında dolanmaktan başka işleri de yoktu zaten, gelip biraz da burada dolansınılardı.

GÜLSÜM2, boynunu ve dirseklerini oynatarak uyandı. İçeride dedektifle birlikte bir robot psikiyatristi vardı. Kapıdaysa Hasan ve nereli olduğu bilinmeyen memur güvenliği sağlıyordu. Zehra’yı da aynalı camın ardında hazırda bekletiyorlardı; Sağlık Bilimleri Fakültesi robotla kızın karşılaşmasını incelemek istemişti. Gülsüm oyalı tülbentini çekiştirirken içerideki iki adamı taradı, lazer silahının bulunduğu sağ kolunu yokladı. “Zehra?” dedi ümitsizce. Kız o sırada annesinin yanına girmek için polislere eziyet ediyor olmalıydı.

Robot psikiyatristi hem protokolü bildiğinden hem de bellek-işlemci koordinasyonunun çalıştığından emin olmak için Gülsüm'e Üç Robot Yasası'nı saymasını emretti. Gülsüm emri çabucak yerine getirdi. Peşinden, "Zehra?" dedi tekrar, sanki dördüncü yasaymış gibi... Dedektifse sadece gözlemlemeye karar vermişti; işi uzmanına bırakıp psikiyatristin robotla iletişimini izliyordu.

"Zehra burada. Uslu bir robot olursan onu göreceksin. Şimdi sorularıma cevap ver."

"Nerede? Burada mı? Görüyor mu beni?"

"Görüyor. Soruları ben soruyorum. Zehra'yı kimden çaldın?"

"Çalmadım, sevdim."

"Robotsun sen. Sevemezsin! Zehra kimin kızı?"

"Çalabileceğime inanıyorsun da sevebileceğime neden inanmıyorsun? Çalmak için insan gibi hırslı olmak lazım."

Psikiyatrist ezberini unuttu.

"Sevemezsin, sen bir tenekesin! Zehra senin kızın değil!"

Dedektif Mustafa, Emniyet Müdürlüğü'nden aldığı raporu hatırladı. Gülsüm masallara yer açmak için belleğindeki eski kayıtları silmişti, kızı aldığı yeri hatırlamayışı doğru olabilirdi yani. Mustafa psikiyatristi dürtüp kulağına eğildi, durumu hatırlatıp daha yeni tarihli verileri sormasını istedi.

Psikiyatrist, robota 15.05.2124 tarihinde, saat 21:00'de ne yaptığını sordu. GÜLSÜM2, ninni olduğu anlaşılan bir türkü okumaya başladı:

Gül dalını yatak ettim
Sallar iken sabah ettim
Bülbüllere haber ettim
Uyu yavrum uyu ninni
Ninni benim yavrum ninni
Gelmiş hu hu dervişler
Hak yoluna girmişler
Yedi kurban kesmişler

Daha var mı demişler
Hu hu hu ninni
Ninni gülüm ninni

GÜLSÜM2, ninnisini bitirirken oyalı tülbentinden sarkan iki ucu asılıp düğümü sıkıştırdı. Dedektifle psikiyatrist birbirlerine bakakaldı. Nazilli İlçe Emniyet Müdürlüğü'nün dosyayı kapatmak için ihtiyaç duyduğu veri bellekte yoktu gerçekten; ne dağdaki barakadan başka bir mekân ne de Zehra'dan başka bir insan... Emin olmak için sordukları birkaç başka soruya da ninniler, masallar ve yemek tarifleriyle cevap aldılar. Mustafa parlak fikrinin işe yaramadığını kabullenerek psikiyatristlerin akademik işlerini görmeleri için Zehra'nın içeri getirilmesini emretti.

Zehra, polis memuru Hasan'ın refakatinde odaya girer girmez Gülsüm'e koştu, Gülsüm de Zehra'ya.

“Anne!”

“Hannemmm!”

Robotla kız ortada buluştu, gözyaşları makine yağına karıştı.

Kızın sakinleşmesini bekleyen Gülsüm, “Evimize gidebilir miyiz?” diye sordu, bir dedektife bir psikiyatriste bakıyordu; hangisinin daha yetkili olduğuna karar verememiş gibiydi.

Psikiyatristten kesin bir, “Hayır,” cevabı geldi.

Gülsüm bu kez bir kıza bir dedektife baktı. Dedektif Mustafa ağlamaklıydı. GÜLSÜM2 bir anda kızı kucaklayıp kapıya yöneldi.

Robot psikiyatristi, GÜLSÜM2'ye durmasını emretti.

“Kızı yere bırak ve hareketsizce bekle!”

Gülsüm, kıza hasretle baktı yere bırakırken.

“Beni evimize götür anne!”

GÜLSÜM2'nin bu ikinci emri alışıyla kızı tekrar kucaklayıp kapıdan fırlaması arasında geçen süre, dedektifin neler olup bittiğini kavraması için yeterli değildi. Mustafa göz açıp kapayıncaya kadar Gülsüm kapıdaki memurla burun buruna gelmişti. Memur,

“Annecim!” diye bağıırıp geri geri kaçarken silahına uzandı. Mustafa içinden, “Eyvahlar olsun!” diye geçirdi; Gülsüm kızı silahtan korumaya çalışacaktı. Ama her şey öyle hızlı olup bitmişti ki memuru uyaramadı bile. Nereliydi bu salak?

Geri geri kaçmaya çalışan memuru saymazsak herkes yerinde çakılıp kalmıştı, oysa robotun etkisiz hâle gelmesi için gerekli olan şey sadece üçüncü bir emirdi.

GÜLSÜM2'nin lazer silahı enerjilendi. Mustafa robotlarla yıllarca çalışmıştı, Üç Robot Yasası gereği bu enerjinin bir insana boşaltılmayacağından emindi. Ama bu salak emin miydi? Kaçarken binanın atrium boşluğuna bakan korkuluklarına dayanmıştı, dördüncü kattan atlamazdı değil mi?

“Atlama amca!”

Sessizliği bozan Zehra oldu, ama memur onu dinlemedi. Silahını bırakmadan korkuluklara tırmanmaya başladı. Zehra çelik kollarından kurtulup çığlık atarak kaçtı. Kucağında çocuk varken vurulamayan Gülsüm, böylece vurulmaya hazır bir açık hedef hâline gelmişti.

Zehra'nın siperi bırakışını saymazsak, GÜLSÜM2'yi deviren ölümcül hamleyi atlamaktan vazgeçen genç polis memuru yaptı.

GÜLSÜM2'nin bu kez kalıcı olarak susmadan önceki son sözü derin bir, “Hannemmm...” oldu.

Zehra'nın gerçek ailesi hiçbir zaman bulunamadı ama uzun rehabilitasyon süreci ve eğitimi boyunca Dedektif Mustafa hep onunlaydı. Robot hakları savunucusu bir aktiviste dönüştüğünde ise robotlardan oluşan geniş bir aile edindi. Medyanın haberi olmadı ama Zehra, GÜLSÜM2'nin öldüğü günü anarken hep, “Annemi kaybetmek pahasına da olsa bir insanın zarar görmesine seyirci kalamazdım, annem böyle öğretmişti,” dedi. Salak memuru annesine tercih ettiği için zaman zaman pişmanlık duyduysa da bunu sadece çok yakınlarıyla paylaştı. Sahi nereliydi o salak?